

EN DAG ATT MINNAS - KANSKE!

Den vecka som gått kommer jag inte att glömma i första taget.

Måndag förmiddag hamnade jag i sjuksängen. Vinterkräksjuka svarade tillfrågade medicinskt sakkunniga. Jag föredrar historikern Peter Englunds raka besked "det har alltid hetat rännskita" Varför ska vi alltid krångla till saker och ting?

Och jag lovar - det var en absolut korrekt benämning. I tre dagar gjorde jag inget annat. Inga hemkurer - och ingenting annat heller - hjälpte. Däremot blev jag av med 5,5 onödiga kilon, tänk om det kunde bli för gott!!

Av de dagarna minns jag inte mycket mer än mitt ihärdiga springande de 3–4 meterna mellan sängen och badrummet.

På, fredagen började det andas bli något lugnare och jag trodde nog att jag skulle vara uppe och i gång ungefär som vanligt - men icke, det tog hela lördagen också.

Nå, nu var det söndan den trettonde, vi har väl aldrig haft några tankar på olyckstal eller sådant, visserligen har det skämtats om fredagen den 13, men söndag!

Så här blev det.

Som vanligt på söndag förmiddagarna (och alla andra förmiddagar) så blev det ett mycket lugnt uppvaknande, men framemot kl. 10 var vi ändå uppe och fick lite frukost. En granskning av kylskåp och andra normalt välfyllda utrymmen, visade att det fanns behov av ett besök på var lilla Konsumbutik. Bland annat skulle det var gott med ett glas mjölk till den kommande lunchen, så vid halv-tolvtiden masade jag mig ut i garaget för att göra en kort biltur.

Trots en del tidigare problem med tändningslås och/eller rattlås så startade bilen snällt, fast det där om att motorn spannar som en katt vill jag nog inte direkt medge. När jag började backa ut ur garaget lät det närmast som om jag körde en stenkross!

Väl ute på garageplanen stannade jag och gick ut för att se vad som stod på? Jo då, vänstra bakhjulet var platt som en koskit i röt månaden. Men jag kände mig fortfarande vid gott mod, jag är ju en förutseende bilägare som naturligtvis har en liten eldriven kompressor-pump i garaget. Det var bara att plocka fram grejorna och sätta i gång. Den där lilla apparaten för småhoppande omkring men var tämligen väl förankrad i det tomma

bakhjulets ventil så jag kunde gå in för att äta lunch (utan mjölk) medan däckets långsamt, långsamt fylldes med luft. Efter en halvtimme kunde man se att fälgen inte längre låg mot marken, men det behövdes mera luft! Ytterligare någon halvtimme, och det såg riktigt bra ut, men nu var det fikadags. Klockan var ungefär ett när jag gick ut för att fortsätta konsumresan, nu var däckets välfyllt, höll dryga två kilo, så jag satte mig till rätta och vred om tändningsnyckeln, det sa klick, men inte mer. En timmes kompressordrift var nog för att tomma batteriet på kraft. Nu borde jag bli börja irriterad, det mesta var trots allt ganska bra, och en liten batteriladdare har man ju! Nya apparater fram och inkopplade och jag började undra om det ens skulle bli ett glas mjölk till middan. En sådan dag liten batteriladdare tar god tid på sig så vi fick en kopp eftermiddagskaffe innan jag strax efter tre kunde gå ut och vrida om startnyckel för ett nytt försök. Och tänka sig, motorn tände direkt. Jag blev så till mig att jag stängde av den med en gång för att gå in och berätta för Vally att: Nu äntligen! Tills jag kom på att jag gjort precis det jag inte skulle; vridit nyckeln till låsläge. Nu var jag alltså tillbaka till ruta ett, med en nyckel som inte går runt i låset. Det var bara att börja om att lirka och vrida och tänka svarta tankar, den här gången tog det inte mer än tio minuter innan nyckeln plötsligt och oförberett gled runt i låset och nu kom jag till sist i väg på min lilla inköpsrunda.

Så skulle vi avsluta dagen och "belöna" oss själva med några våfflor till middag. det tyckte vi att vi gjort oss förtjänta av. Det smakade delikat, men vispgrädden var litet tunn så Vally tog fram vispen, vi har en sådan där man sätter en gummitrissa mot deg skålen. Den har tjänat oss väl sedan 1964. Men det kan inträffa saker även med det beprövade!! På degskålen stod var kaffeburk och när Vally körde i gång för att vispa snurrade kaffeburken i väg och tömde det mesta av innehållet på arbetsbänken och i brödrosten. Det blev att leta fram dammsugaren och sanera. Dammsugaren luktar gott av kaffe. När jag så skulle ta ihop mina redskap lyckades jag med konststycket att stälpa resten av innehållet i kaffeburken ner på golvet Nu är allt kaffet i dammsugaren, vi kanske kan koka kaffe på dammsugarfiltret!! Jag har tagit fram ett nytt paket Blå Mocca men det ska jag inte fylla i burken förrän på måndag morgon för då är det den 14 april!!

Februari 2009

Bengt Bergman